

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2004. nov.–dec.
IX/6. szám

Ára: 200,- Ft

Máriapócsi-kegykép

Magnificat

*Magasztalja lelkem az Urat,
és szíven ujjong megváltó Istenemben.
Mert tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát,
lám ezentúl boldognak hirdet engem minden nemzedék,
Nagy dolgot művelt velem a Hatalmas,
Szentséges az Ő neve!
Irgalma nemzedékről nemzedékre száll,
mindazokra, akik félik Őt.
Nagyszerű dolgot tett karja ereje,
széjjelszórta mind a gőgös szívűeket.
Lesöpörte trónjukról a hatalmasokat,
és felmagasztalta az alázatosakat.
Az éhezőket elhalmozta minden jóval,
de a gazdagokat elküldte üres kézzel.
Felkarolta gyermekét, Izraelt,
megemlékezve irgalmasságáról,
amint atyáinknak megígérte:
Ábrahámnak és utódainak, mindörökre.
Dicsőség az Atyának, a Fiúnak, és a Szentléleknek.
Miképpen kezdetben, most és mindörökké. Amen.*

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

*P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

H. Newman: Istennek szent Szülője	1
Liguori Szent Alfonz: Mária engedelmessége	2
Prohászka Ottokár: Halottak estéjén	4
A papavégrendelete	8
Mindenszentek ünnepe	8
Barsi Balázs: Úrjövét	10
Gobbi: Készüljetek velem Jézus eljövetelére	17
Kovács Ervin: O radix Jesse	18
Mindszenty József: Budapesten karácsony előtt	19
A Szűzanya válaszolt	22
Szőkefalva, 2004. szeptember 4.	23
Mária kegyhelyek	
Máriapócs	24
IV. Károly katolikus hite	26
Rózsafüzér	
Magyarság öt seb titka rózsafüzér	28

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: IV. Károly

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Istennek szent Szülője

H. Newman

Ha valaki egyszer Mária Istenanyaságának nagy, alapvető igazságát megérti, az előtt a további és belőle folyó egyéb igazságoknak egész sora világossá válik. Így például az is, hogy az emberek végső földi sorsa, a porba való visszatérés alól kivétel volt. A halált el kellett viselnie, mint ahogy isteni Fia is meghalt, amint az emberi természetének megfelelt; de a szent írók az okok egész sorát említik, melyek valószínűvé teszik, hogy teste rövid síri nyugalom után egyesült megszentelt lelkével, és isteni Fia az örök mennyei dicsőség új életére támasztotta föl. Ha megengedte, hogy Istennek más szolgálói a sírból felkeljenek, el kell fogadnunk, hogy ezt a kiváltságot a minden lelkek közül leginkább kiválasztottól nem vonta meg. (Newman a Szűzanya mennybevitelét állítja, ennek dogmává nyilvánítása előtt – a szerkesztő)

Szent Máté megírja, hogy az Úr kereszthalála után a sírok megnyíltak és sok szent, ki a halál álmát aludta, előjött és a szent városban többeknek megjelent. A szenteken az evangélista nyilvánvalóan az Ószövetség prófétaíait, papjait és királyait érti, akik úgy vélték, hogy az utolsó nap jött el, és hirtelen megjelentek az élők között. Nem tudjuk elgondolni, hogy az Úrnak Anyja ne méltattatott volna arra a kegyelemre, amelyet Ábrahám, Dávid, Izaiás, Ezechiás nyertek. Hiszen neki nagyobb joga volt Fia szeretetére, mint bármely más teremtménynek. Szent teste valóban közelebb állt hozzá, mint minden más test ezen a világon, és ha másoknál lehetett kivétel a sírnak törvénye alól, annál biztosabban a Szentszűznél. Tehát joggal mondhatjuk, hogy aki szenvedése alatt kegyelmeinek teljességét öntötte ki lelkére, és őt a bűntől s annak következményeitől megóvjva, a halál hatalmát teste fölött sem tűrte sokáig, hanem hamarosan és örökre egyesítette lelkével.

Van másik megfontolás is, ami Máriának testi föltámadását és halála után hamarosan bekövetkező mennybevitelét elfogadhatja velünk, s ez seplőtelen fogantatásából következik. Ugyanis nemcsak minden legkisebb személyes bűntől tartotta távol ez a kiváltság, hanem az öröklött bűnösség sem terhelte, mely mindnyájunkat fogvatart, s ezért annak semmi joga sem volt teste fölött. Ezért nem kellett az utolsó napig várnia. Isteni Fia sokkal jobban szerette őt, semhogy engedte volna, hogy szent teste ilyen sokáig a sírban nyugodjék, és nemcsak azért szerette így, mert anyja volt, hanem mindent átjáró szentségéért és túláradó kegyelmeiért is. Ádámot és Évát az Isten igazságban és ártat-

lanságban teremtette, s ha a kegyelmet megőrizték volna, nem kellett volna meghalniuk. A halál és a sír csak a bűnnel jöttek, amidőn az Úr az ősszülők ábrándját: Vele egyenlőknek lenni – ezekkel a szavakkal vetette el: „Porból lettél és porrá leszel”. Ha tehát Istennek szép leánya, Éva, nem lett volna porrá és hamuvá, ha nem vétkeztek, annál több joggal kell ezt elfogadnunk Máriát illetően, aki kegyelmei és érdemei által mindig tisztán megőrizte magát a bűntől. Miért tagadta volna meg tőle Isten ezt az eredeti, természetes ajándékot? Nem lehet elképzelni, hogy ilyen fönséges szépség elpusztul és a férgek zsákmánya lesz. El kell fogadnunk, hogy amint a halálban követte Fiát, méltónak találtatott arra, hogy a föltámadásban és mennybevitelben is követhesse őt.

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Boldogságos Szűz, a Magasságbeli minden teremtménye között a legnemesebb, legtisztább, legszebb, legbájosabb és legboldogabb Te vagy. Tudjuk, hogy semmit sem óhajtasz annyira, mint azt, hogy mindenki szeresse Szent Fiadat. Eszközöld ki tehát számunkra a kegyelmek legnagyobbját, Jézus igazi szeretetét, hogy az föllelkesítse, és minden jó véghezvitelére buzdítsa akaratunkat.

Nem világi javakért folyamodunk most Hozzád, hanem arra kérünk, hogy kívánságod teljesejék bennünk, és szívünk egész erejével szerethessük Fiadat, Jézust. Reméljük is bizalommal, hogy alázatos imánk meghallgatásra talál, hogy bemutatod, és az Úr irgalmasságába ajánlod kérelmünket. Ne tagadd meg tőlünk anyai szószólásodat, hanem emlékezzél meg arról, hogy milyen változékonyak, állhatatlanok és gyarlók vagyunk Isten kegyelme nélkül, amely egyedül ad elég erőt, hogy Fiadat életünk végéig és majdan az örökkévalóságon át szeressük. Amen.

Liguori Szent Alfonz

Mária engedelmessége

Liguori Szent Alfonz

Az engedelmesség erénye iránt táplált szeretete volt az, mely Máriát arra bírta, hogy Gábel követségekor magát nem másnak, hanem szolgálóleánynak mondotta: „Íme az Úr szolgálóleánya”. Valóban hűséges szolgálóleány, mondja Villanovai Szent Tamás, ki soha se tettel, se gondolattal

nem ellenkezett Urával, hanem megfosztotta magát minden önös akarattól, mindig és mindenben engedelmeskedett az isteni akaratnak.

Mária maga is kifejezte, hogy az ő engedelmissége igen tetszett Istennek, hisz azt mondja: „Megtekintette szolgálójának alázatosságát”. Mert éppen abban áll a szolgáló alázatossága, hogy kész Urának engedelmeskedni. Azt mondja Szent Ágoston, hogy az Isten szent Anyja engedelmissége által tette ismét jóvá azt a kárt, melyet Éva engedetlensége által okozott: Miként az engedetlen Éva a halál oka lett mind magára, mind az egész emberi nemre nézve, épp így az engedelmes Mária az üdvösség oka lett mind magára, mind az egész emberi nemre nézve.

Mária engedelmissége sokkal tökéletesebb volt, mint a többi szenteké; minden ember ugyanis a rosszra hajlandó az eredendő bűn következtében és így mindnyájan érzik a jó cselekedetek gyakorlásával járó nehézségeket, de nem így a Boldogságos Szűz, mert mint Szent Bernardin mondja: A Boldogságos Szűzben nem volt semmiféle késleltető, éppen azért egészen készsége volt a Szentlélek minden indításakor.

Mivel tehát Mária ment volt az eredendő büntől, nem érzett magában semmi akadályt az Isten iránt való engedelmisség tekintetében; hanem mintegy kerék volt indulásra készen minden isteni sugallatra: és ezért egyebet sem tett e földön – úgymond ugyancsak Szent Bernardin – mint egyesegyedül arra gondolt és azon fáradozott, hogyan tetszhetik Istennek.

Róla van megírva: „Lelkem olvadozott, midőn szerelmesem szóla”. (Én 4,6) Mert mint Richárd megjegyzi: a Szentsége Szűz lelke a szeretet hevében megolvadt ércötömeg volt és így az Isten akaratával egyező bármely alakot fölvehette.

Mária tényekkel is szépen kimutatta, hogy mily készsége az engedelmisségre, először is akkor, mikor Istennek akarván tetszeni, engedelmeskedett a római császárnak és megtette a 90 kilométernyi utat Betlehembe, télen, áldott állapotban és oly szegény sorban, hogy egy istállóban kényszerült megszülni. Éppen ily készségeesen engedelmeskedett Szent Józsefnek, mikor az közölte vele, hogy még azon éjjel hosszú és fárasztó útra kell kelniük és Egyiptomba menekülniük. Silveira fölveti a kérdést, hogy miért részesült Szent József a kinyilatkoztatásban, hogy ti. Egyiptomba meneküljön és nem a Boldogságos Szűz, holott neki sokkal többet kellett kiállania! És ezt feleli: Nehogy a Boldogságos Szűz megfosztódjék az engedelmisség egy alkalmától, mint amelyre fölöttébb kész volt!

Tiszteletreméltó Béda azt írja, hogy Mária sokkal boldogabb lett, mikor engedelmeskedett Isten szent akaratának, mint midőn ugyanannak az Istennek szentséges Anyjává lett; boldog, mert a megtestesülő Igének szolgálójává lett; de sokkal boldogabb, mert az ő szeretésének örökre őre maradt.

Ez az oka, miért szereti a Szentséges Szűz azokat, kik kedvelik az engedelmisséget. Egy Accorso nevű ferences testvérnek cellájában megjelent egyszer: de annak éppen akkor hirtelen el kellett mennie egy beteg gyónatására és engedelmisségből el is ment; és íme visszatérvén, még mindig szobájában lelte Máriát; megvárta őt és igen megdicsérte engedelmisségét. Ellenben igen megkorholt egy másik szerzetest, aki, mikor ebédre csöngettek, nem szakította félbe áhítatgyakorlatát. Szent Brigittával pedig egyszer azok biztonságáról beszélgettek, akik engedelmesek lelkiatyjuknak s így szól: Az engedelmisség mindenkit bevezet a dicsőségbe. Néri Szent Fülöp pedig azt szokta volt mondani, hogy Isten nem kér számadást tőlünk afelől, amit engedelmisségből teszünk, hisz ő mondta: „Aki titeket hallgat, engem hallgat és aki titeket megvet, engem vet meg”. (Lk 10,16) Az Isten szentséges Anyja kijelentette Szent Brigittának: Engedelmisségem jutalmául olyan nagy kegyelmet nyertem Istentől, hogy nincs oly szennyes bűnös, ki, ha hozzám folyamodik a javulás erős fogadásával és töredelmes szívvel, bocsánatot ne nyerne.

Királynénk és Anyánk! Kérd Jézust érettiünk és engedelmisséged érdemeiért nyerd meg nekünk, hogy hűségesen engedelmeskedjünk az ő szent akaratának és lelkiatyánk parancsainak. Amen.

Liguori Szt Alfonz: Szűz Mária erényei

Halottak estéjén

Prohászka Ottokár

A halottak napja tulajdonképpen este van, mindenszentek estéjén; s amint helyes, hogy a napjuk este van, éppúgy illik, hogy őszi legyen; őszi este az ő ünnepnapjuk, tele hervadással és elmúlással, a fonnyadt levelek szagával, tele végtelenbe elnyúló, hosszú árnyékokkal; s azokon az árnyékokon mint földtől másvilágba nyúló, keskeny hidakon jönnek át hozzánk ma este a lelkek; jönnek egyenkint s nem párosan, jönnek beláthatatlan hosszú sorokban.

Rendesen ugyan azt gondolják az emberek, hogy mi megyünk feléjük, s nem tagadom, hogy mi is feléjük tartunk, mikor értük imádkozunk, miséztetünk, mikor fölkeressük sírtjaikat, fölelevenítjük emlékeiket, de mélyebb értelem van abban, hogy nem csak mi tartunk feléjük, hanem ők is jönnek hozzánk. Igen, eljönnek. Mikor a mindenszentek estéjén elhal az egyház himnusza, s elül a zsoltó utolsó hulláma, akkor a sor rákerül a túlvilágnak még imbolygó, még tisztuló lelkeire, s miután ők még nem ühetnek ünnepet, hát ellátogatnak azokhoz, akik szintén inkább gyászolják, mint ünneplik őket. A mindenszentek estéje a tisztuló lelkek kimenője, s én úgy nézek a párás, ködös, nehéz lélegzetű estébe, mintha az a sok lila árny, mellyel az ég be van terítve, csupa lélek volna.

Sokan vannak ezek a túlvilági vendégek, temérdeken. Ma este temető lesz tőlük, még pedig virágos, gyertyafényes temető, az egész világ. Láthatatlanul templomba kísérnek, kiülnek sírjaikra, ott rejtőznek koszorúink árnyékában, ott zizegnek a száraz harasztban, s miután hazamentünk, megzörgetik a szél szárnyán ablakainkat, s ettől a sok, velünk imádkozó s minket kísérő lélektől a túlvilág hangulata borul rá az Isten-s önfeledett világra.

Ez a hangulat elkel nekünk. Kell nekünk valami, sőt minél több abból a láthatatlan végtelenségből, melybe a világ siet; kell, hogy megülje lelkünket az érzés, hogy hiszen az tulajdonképpen a mi világunk, s milliószor többen vannak már ott, mint mi itt, s mi is csak egy darabig maradunk itt, azután odasietünk, hol sokan, mindnyájan és soká, mert vég nélkül leszünk. De különben is hogyan lehetne idegen világ az, ahová gondolataink egyre átcsapnak s ahová érzéseink is eltalálják önkénytelenül is az utat; sőt ahová ösztönszerűen menekülünk mindnyájan, mikor azokat keressük, akiket nagyon szerettünk, de akiket a földön már meg nem találunk. Többet mondok, a mi világunk az a lelki világ már csak azért is, mert annak a földjén van a léleketthon, annak a világosságában nő meg naggyá, nyúlik meg óriássá. Itt a földön apró, kiskaliberű lelkek szerepelnek, el van tompítva az érzékük, le van tapasztva a szárnyuk s lélekkel, Istennel szemben akárcsak hülyék volnának; bamba a gondolatuk róla, s dadogás a beszédük vele. De a másvilágban s annak a világnak világosságában megnyílik a szemük s fölébred az érzékük, s elváltak; a léleknek és értékeinek világfövényes öntudatára ébrednek, hogy kínosan töpörödjék össze előttük minden, ami anyag, szám és tér. Ott csak az Isten, a végtelen járja; az ő felsége, az ő nagysága, az ő ereje; ott csak az ő

gondolata esik latba s csak az ő értékelése a döntő. S isteni lévén az a világ s a világitás, természetes, hogy nagygyá lesz, fölényessé nő, óriássá nyúlik meg minden, ami beleáll.

Igy nőnek óriásokká a lelkek; nagyok lesznek, jóllehet még nem dicsőültek; célt még nem értek s gyalogosan járnak a boldogság felé; de ha hamuba is ülnek megpihenni, azért az mind királyi alak. Nagy katasztrófán, a mulandóság letörésén mentek keresztül, de mikor letört körülöttük a világ, akkor ők megmentettek mindent, s most is az a tudat tölti el őket, hogy a boldogságot úgy bírják magukban, mint ahogy rejti magában a hó leple alatt pihenő őszi vetés a tavaszi élet energiáját. Ez a világfölelyes öntudat messze felülmúl mindent, ami intuición, génusz, művészet, tudás; ez ugyanis maga a biztos megdicsőülést váró élet.

Halottak napján a lelki nagyság e tudatában, e fölelyes érzésben van részük, és e tudat és érzés közvetítői a mi kedves halottjaink, azok az igaz élők. Ők maguk a mi milióink, melyben Istenhez közel állunk; ők a mi öszszeköttetésünk a másvilággal. Közel áll ez hozzám mind, oly közel mindazok, kiket úgy szeretek, s kiknek szeretetét s édes bírását a halál nem vette el tőlem. Azért, ha elmerengek s lelki szemeimmel abba a végtelen távlatba nézek, melynek neve másvilág, ez ismeretlen, homályos világban, tudatom ez alsó, mély mennyországában, ők az én, nem mondom csillagaim, de bizonyára fénylő, biztató gyertyalángjaim.

Minden lélek, akit szeretek, egy-egy kis gyertyavilág a végtelenben; legalább is olyan, mint az én gyertyavilágom a temető novemberi estéjében. Mindegyik biztosít, hogy én is oda való vagyok, és biztat, hogy éljek az élet esti árnyaiban is a hit világoosságából s győzzem le a világ törpeségét saját öntudatom fölelyével.

S még egy más gondolat szállja meg lelkemet a halottak estéjén: az, hogy bízzam az életben, mert az legyőzi a halált! Csalódásnak látszik, sírok közt a halált legyőző életről merengeni, de mégis szó szerint igaz, hogy az élet legyőzi a halált, hogy a halált is az élet hordozza, s hogy a halál maga a több élet miatt van; vedlik a lélek, s új alakot ölt a halálban az élet. Ez a halált legyőző erő lakik bennem, bennem s minden emberben. Mily csodálatos lény is az ember, ő az egyedüli az Isten nagy világában, aki a halál tudatával jár s elbírja azt, bizonyára azért, mert erősebb nála. Egy állat sem tudja, hogy meghal; egy élet sem ismeri a halált, csak az ember. Mindenütt az enyészet árnyát látja; ha énekel úgy énekel, mint aki tudja, hogy csend nyeli el utolsó akkordját; a madár ezt nem tudja, azért

nem is lehet annyi érzés az énekében; ha szépségét kibontja az ifjú arca, a gyermek szeme, e szépségen is átverődik a halál árnyéka; a virág, az állat szépségén ez nincs kipontozva, de azért nincs is annyi lélek abban a szépségben. De hát minek tudja s minek látja az ember az enyészetet s a halált mindenben? Tán, hogy megkeserítse örömét s tompítsa jókedvét? Nem, hanem azért, hogy az az egyetlen, hozzá méltó fűszere legyen minden örömeinek s minden élvezetének, az az érzés, hogy életének a halál sem árthat, s hogy ez az élet, mely itt lendül, szökell és énekel, ha eltűnik is, ha elnémul is, akkor is tovább folyik, van s kivirágzik ismét. – A győzelmes élet tudatával térdelek halottjaim sírja mellett. Nem félek haláltól, sem temetőtől. Hisz a temetőt is a lélek csinálja; az festi, az alakítja, az telíti hangulattal és ... étellel! Hiszen temető sincs, ahol lélek nincs. Nem a holtak, nem a sírok, hanem a holtak közt járó élők adják a temetőt. Temető nem a sír, hanem az élő ember lelkén tükröző sír, s halottja csak annak van, aki él; a halottnak pedig – annak ott a sírban – semmije sincs, halottja sincs. Azért a halottak estéje is voltaképp az élők estéje, kiknek halottjuk van, mert szerető s emlékező lelkük van; s hozzáteszem, hogy a halottak estéjét csak azok ülik meg igazán, kiknek oly halottjuk van, aki lelkükben, hitükben most is él s a hit lámpásával kezében mutat utat a világ botorkáló vándorainak.

Kövessük hát a holtak nyomait az élet öntudatával, hittel s reménnyel; az élet nyomai azok! S ha igazán a temető is a lélektől van, s ha a sírkereszt tőle lesz beszédes, s a haraszt zizegése tőle lesz zenévé: akkor ne törjön össze sírnál, koporsónál senki, hanem ébredjen a végtelen élet Istenének s halált legyőző erejének öntudatára. Vigyen lelket, tehát hitet s reményt a temetőbe s szeresse a holtakat, az igaz élőket, s imában közlekedjék velük. Szeresse őket és segítse őket! Szeresse sírjaikat is; nézze azokat lélekkel s ültesse be virággal. S ha néha fölsír lelkében a keserű fájdalom diszharmóniája, nézzen olyankor a síron lobogó gyertyalángra s a síron nyíló virágra, s imádkozzék örök életért, örök világosságért s örömért; s meglátja, hogy lelkébe is megnyugvás és béke tér, s kifeslik a hit gyökeréből a sír sötét-ségét, az élet kegyetlenségét, a fájdalom keservét harmonizáló erős érzés: a remény.

A hitnek gyertyavilágától s a reménynek síron nyíló virágától lesz ünnep a halottak estéje.

(Prohászka Ottokár: Új elmélkedések)

A pap végrendelete

Fiatal pap halt meg a közelmúltban Stuttgart városában. Hívei szentként tisztelik. Sírját napról napra friss virágcsokrok borítják, s mellette ott térdelnek, imádkoznak az elhunyt pap hívei. A sír keresztfáján az alábbi szöveg olvasható, amelyet a pap halálos ágyán még maga szövegezett meg:

„Kivettem tőletek a keresztelési esküt, óh ne törjétek azt meg! – Szívetekbe plántáltam a hitet. Óh ne veszítsétek el azt! – Prédikáltam nektek a törvényeket, óh ne szegjétek meg azokat! – Feloldoztalak benneteket, óh, ne játsszátok el a kegyelmet! – Megmutattam nektek az égbe vezető utat, óh, ne hagyjátok azt el! – Megkötöttem a házasságtokat, óh, ne sértsetek egymást! – Szerettem a gyermekeiteket, óh, ne hanyagoljátok el őket! – Megáldottam halottaikat sírját, óh, ne feledjétek el őket! – Most én is eltemetve fekszem itt, óh ne feledjétek el engem se! – Én felelős vagyok értetek az ítéletkor, óh ne válasszátok a pokol útját!”

(Odamegyek az Úr oltárához...)

Mindenszentek ünnepe

Mindenszentek ünnepén Gertrúd csodálatos titkokat ismert meg lélekben az imádásra méltó Szentháromság dicsőségéről. Megismerte, hogy az Úr miképp nyújt minden egyes szentnek örökkévaló örömet, dicsőséget és boldogságot, az önmagában boldog és dicsőséges, kezdet és vég nélküli, minden édességben, gyönyörűségben és boldogságban úszó Szentháromság. De emberi testben élve, semmit sem bírt az emberi értelem számára fölfoghatóvá tenni mindabból, amit az isteni dicsőség tükrében oly világosan látott, kivéve azt a keveset, amelyet valami hasonlattal tudott nagynehezen kifejezni. A seregek Ura, a dicsőség Királya, hatalmas családatyja alakjában jelent meg Gertrúdnak, aki nagy lakomát készített fejedelmeinek, népe előkelőinek. Arra meghívta barátait és szomszédait. Ő maga, az élet Forrása, az örök világosság eredete, minden jószág szerzője, kielégítő bősége az angyaloknak, azért a tiszteletért és buzgóságért, melylyel azon a napon mindenszentek közös ünnepét ülte az Egyház, a földön még küzdő Egyháznak híveit érdemeik foka szerint egyesítette az égben már diadalmaskodó szentek karaival. Így azokat, akik a házasságban isten-

félően éltek és jócselekedetekben gyakorolták magukat, a szent pátriárkák közé sorozta. Azokat, akik érdemesek voltak arra, hogy Istennek elrejtett titkait megismerjék, a próféták közé osztotta be. Azok pedig, akik a prédikálásban és szent tanításban fáradoztak, a szent apostolok sorába jutottak. És így történt másokkal is. Megismerte Gertrúd, hogy azok, akik szerzetesi szabály alatt engedelmességben szolgálnak az Úristennek, a szent vértanúk karába voltak beosztva. Valamint a szent vértanúk azon tagjukban, melyben az Úrért szenvedtek, különös dicsőséget és elragadó örömet nyertek, hasonlóképpen a szerzetesek is. Minden egyes lemondásért, melytől látásban, hallásban, ízlelésben, járás-kelésben, beszélgetésben és hasonlóknak magukat megtartóztatták, a szent vértanúkéval egyenlő érdemeket szereztek és hasonló jutalmat nyertek az égben. Mert bár üldöző nem ontja véréket, ők maguk – ami nagyobb dolog – törekszenek saját akarataikat megfeszíteni s a folytonos önmegtágadás által hitvalló áldozatot mutatnak be naponként az Úristennek csodás édességű illatszerül.

Gertrúd a szentáldozásra készülve, imádkozni akart az Egyházért. Azonban híjával volt az áhítatnak. Kérte tehát az Urat, hogy ha kedvére volna az Egyházért való imádság, adja meg neki az áhítat kegyelmét is. És legott különböző színek tűntek szemébe, úgymint a szűzies tisztaság fehérsége, a hitvallók és szerzetesek jácintkék színe, a vértanúk rózsapiros virága s más és más színek, melyek a különböző szentek érdemeit jelképezték. Mikor közöttük ő is az Úr elé akart lépni, akkor látta, hogy még semmiféle szín ékességében sem ragyog. A Szentlélek indítására ekkor kezdett szíve mélyéből hálát adni Istennek mindazokért, kiket az ő kegyelme valaha a szűzi méltóság magaslatára emelt. Arra a szeretetre, mellyel számukra a Szűz Fiává lenni méltóztatott, kérte őt, hogy mindazokat, kiket az Egyházban erre a méltóságra kiválasztott, a szív és a test tökéletes tisztaságában őrizze meg a maga dicsőségére. És legott látta, hogy lelke a szüzek fényességében tündöklék. Ezután hálát adott Gertrúd Istennek minden hitvalló és szerzetes szentségéért és tökéletességéért, kikben az Úrnak kezdettől fogva kedve telt. Kérte őt, hogy mindazokat, akik a földön most még szerzetes ruhában küzdenek, tartsa meg és minden jóban erősítse őket életük boldog végéig. Ekkor az ő lelke is mindjárt jácintkék színű ékességet nyert. Hasonlóképpen, mikor hálát adott a szentek egyes rendjéért és könyörgött az Egyház gyarapodásáért és tökéletesedéséért, a saját lelke is az illető szenteket jelző szín ragyogásával ékesült. Mikor végezetül buzgóbb áhítattal imádkozott az Istent szerető lelkekért, úgy tetszett neki,

hogy lelkét aranyos palást takarja be. Gertrúd mikor így az Egyházban föllelhető különféle érdemek ékességében állt az Úr színe előtt, az Úr az ő szépségében örömet találva, így szólt az összes szentekhez: „Íme, Gertrúd aranyos ruházatban áll itt, körülvéve sokszínű ékességgel.” Azután kiterjesztette karját és keblére vonta őt, mintha a túlradó gyönyörűségtől nem tudna megállni.

Mikor azután elérkezett az áldozás ideje s Gertrúd nagy erőtlenséget érzett, így szólt az Úrhoz: „Hogyan mehetnék most eléd, Uram és Istenem, igazi üdvösségem elé, ki a Szentségben hozzám jössz, mikor erőm elhagyott és senkim sincs, akire támaszkodhatnám.” Az Úr ezt válaszolta: „Mi szükséged van az emberek segítségére, holott ha rám, Szerelmedre támaszkodsz, isteni mindenhatóságom karja hordoz? Adok én neked elég erőt arra, hogy magadtól fölkelj és megállj.” És így a kegyelem segítségével az, aki mások segítése nélkül hosszú idő óta nem tudott fölkelni vagy járni, a lélek erejében magától fölkel az Úr teste előtt, amelyben részesülvén, megelégtülve boldogan egy lélek lett vele.

Dombi Márk: Szent Gertrúd

Úrjövét

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Sajnos, sok keresztény nem fogadja el a maga teljességében a megtestesülést.

Nagyon sokan elfogadják azt, hogy Jézus Krisztus Isten Fia volt és a földön élt, valamikor régen, kétezer évvel ezelőtt. Tehát az első Advent (Úrjövét) tény, az ő számukra.

Azt is elfogadják, hogy valamikor majd az idők végén Krisztus visszajön. De most? Rettenetes sivár világ ez! Ott ragyogott az a hatalmas fényesség Palesztinában és majd felragyog a történelem végén.

A mi életünk azonban most folyik, a XXI. században. Úrhajónk, tévénk, rádiónk, génebeszetünk van, politikai, gazdasági és egyéb problémákkal küszködünk. Amikor éjszaka szemünkbe világít egy autó reflektora, utána szinte megvakulunk, a sötétség még nagyobb lesz. Alig elviselhető. Vajon nem egyfajta kereszténység termelte ki magából az ateizmust? Jobb lett volna, ha Krisztus el sem jött volna, ha nem bolygatta volna meg a mi világunkat, ha most nem jön, ha most nincs itt.

Felejthetetlen az a galileai tavasz, amikor közöttünk voltál, Jézus. És tudjuk, hogy eljössz ismét, az idők végén. De most magunkra hagytál, egyedül vagyunk. – Karácsonyi álomról az ateisták is beszélnek. Fáj nekik, hogy nincs itt Jézus. Nem ezért tagadják, hogy egyáltalán nincs is Jézus? Ez a fajta féloldalas kereszténység nagyon mérgezi a szíveket és egyik oka az ateizmusnak. Hogy lehet egy történelmet, egy egész emberi életet Jézus jelenléte nélkül leélni? Persze, ezen sokan el sem gondolkodnak. Mivel pedig nem gondolkodnak, végképp nem értenek egyes dolgokat.

Mire való az Egyház, ez a félig isteni, félig emberi torzszülött? A maga rettenetes idealizmusával és emberfölötti követelményeivel, oly középszerű bűneivel és hatalmas botrányaival? S mire valók a szentségek? Igazában véve ez még nagyobb botrány, merjük-e bevallani? Mít keres itt az anyag? Most kenyeret visznek oda az oltárra, aztán olajat hoznak és megkenik a beteget. Mi ez a „hókusz-pókusz”? Nem érthetetlen, ősi mechanizmusok ezek? Jó, Jézus élt, meghalt, feltámadt. Legfeljebb az írások maradtak utána.

Az írás azért nem jelenlét. Szeretett testvérem levele nem az ő jelenléte. Pótolja nektek egy levél azt, akit szerettek? Pótolja az írás Krisztust? Szegény az az egyház, ahol már csak írások vannak.

Persze ezek a kérdések tudatosan fel sem merülnek sokak lelkében. Tudattalan, ködös világban viszont léteznek, és egy elviselhetetlen érzés formájában jelentkeznek nagyon sok keresztényben. Attól függően növekszik ez az idegenség-érzet, hogy mennyire mélyen vésődött beléjük. Talán a szüleik is így éltek és ezt hitték, sőt esetleg már a nagyszüleik is.

Most leírok egy rettenetes eseményt. Mi, papok ezt nap mint nap látjuk. Férfiak és nők, megkeresztelt emberek, Húsvétkor és Karácsonykor eljönnek a templomba. Most gyermekük született. A nagymama unszolására megkereszteltetik. Persze bejelenteni csak az asszony jön el, mert a vallás valami asszonyi dolog. Elérkezik a keresztelő napja. A szertartás szövegét a pap egyedül mondja, senki nem feleli rá: *Amen*. A férfi egy fél lépéssel hátrább áll a felsége mögött, az óráját nézi. Ez a jelenet valahogy nem rá tartozik. Ha primitívebb ember, akkor előzőleg egy kicsit fel is önt a garatra, hogy el tudja viselni ezt az érthetetlen ceremóniát, amit gyermekükkel a pap művel. Talán az is felmerül az agyában egy pillanatra, hogy holnap mit szólnának a munkatársai, ha most itt látnák? Mindez rossz érzést kelt benne. Rossz közérzetének alapja pedig az, hogy Jézus nincs itt.

A pap, ha személyes szót szól, abajgatásnak veszik. Ha nem mond semmit, akkor teljesíti-e a hivatását? Milyen rettenetesek néha a temetések.

Nem a gyász miatt, hanem amiatt, hogy látni kell a kereszténységnek ezt a fogyatékos adventi hitét. Hisznek ők abban, hogy élt Jézus és talán abban is, hogy majd eljön. De most szünet van. Azok a csöndes, pókhálós, bezárt templomok! Egyfajta keresztény mitológia él a fejükben. A *valaha* és a *majd* között szakadék tátong. Ebben mi papok is hibásak vagyunk. Amikor kritizálom az igehirdetést, nem az előző papi nemzedéket kritizálom, hiszen igehirdetésünk töredékes, és majd száz év múlva látják mások, hogy a mostani nemzedéké is töredékes, de legalább tanuljunk belőle! Igehirdetésünk súlyosan bűnös, mert sokat moralizált. Annak részleteit taglalta, hogyan kell megtartani az 5., 6. és 7. parancsot, mikor minősül súlyosnak, mikor bocsánatosnak egy bűn.

Krisztus az Oltáriszentséget szinte azért adta, hogy a keresztény még nagyobb is tudjon vétkezni! *Szentségtörést* is képes legyen elkövetni! Állandóan moralizáltunk, példákat hoztunk, erkölcsöt hirdettünk. Bűnös ebben a hitoktatás, mely nem vezette be a Szentségek titkaiba a hittanulókat, ahogyan a régi Szentatyák tették. Hiányzott az a misztagogikus (a hit titkaiba bevezető) oktatás, amely húsvét után az újonnan megkereszteltek beavatata az eucharisztikus titokba. Újra elmagyarázták a keresztség eseményét is, hogy amikor alámerültek a vízbe és feljöttek, életet kaptak! A keresztségig nem is beszéltek a szentmiséről. Azt mondták: „Ne szórjátok a gyöngyöket a sertések elé”. A szentmise nem volt pasztorációs terület. Nem izgatta a keleti atyákat, hányan vannak a templomban. Nekünk, nyugati papoknak akkor jön meg az ünnepi hangulatunk, ha sokan vannak a templomban, akkor már énekelünk is, de ha csak két-három öregasszony van jelen, akkor gyorsan összezsapjuk a misét. Valami rettenetes torzulás van itt!

Az Eucharisztia volt valaha az Egyház dobogó szíve, és ma is az. Bűnös ennek elfedésében a keresztény nevelés, melynek a központjában nem a misztika állt, hanem az aszketika! Persze most már mindkettő hiányos. Tudniillik a keresztény aszkézis csak következmény! Előbb van a misztika, vagyis a tény, hogy *Isten szeret és itt van*, és utána jön, mint válasz, az erkölcs és az önmegtagadás. Az első mindig egy örömben fogant döntés, melyet követ az örömben hozott áldozat. Ilyen egy örökfogadalom. Sokszor a fogadalmat tevő testvérek meg is lepődnek, amikor világi barátaik sápadt arccal sajnálni kezdik őket, hiszen számukra nyilvánvaló tény, hogy boldogok! *Áldozat csak örömben fogan!*

A két Úrjövét távol van egymástól. A jelen igazából sivár pusztaság. Olyan ez, mintha gyermekkoromban egyszer láthattam volna az édesanyá-

mat. Eljött volna az árvaházba és egy napot együtt töltöttünk volna. S aztán elbúcsúzva a következőket mondta volna: Kisfiam, én szeretlek téged, de többet sose jövök el, viszont igyekszem ott lenni a halálos ágyadnál. Vagy olyan, mintha a szerelmesek önként lemondtak volna arról, hogy valaha is találkozzanak, hűséget fogadtak volna egymásnak, de a következő találkozást életük végére halasztották volna.

Szeretet ez? Nem a szeretetnek a meggyalázása? És Isten ezt tette volna velünk? Egyszer eljött és felsebezte a szívünket. Higgyétek el, ez az a seb, amit az európai ateizmus nem bír elviselni. Majd valamikor el fog jönni, de most nincs sehol. Ez nem a mi hitünk, testvéreim! Ez a hitünknek gyakorlatos karikatúrája!

Vegyük csak elő Szent János evangéliumát. Ott Jézus azt mondja Nikodémusnak: *Aki újjá nem születik vízből és Szentlélekből, nem mehet be az Isten országába.*” Ezt a keresztségről mondja. Tehát itt és most lépünk be a mennyországba, nem a halálunk pillanatában. *A keresztséggel beléptünk Isten országába.* Ezért az őskeresztény úgy értette az egész keresztény életet, mint Krisztus ezer éves uralmát. Ez az Egyház ideje. A keresztséggel elkezdődött Krisztus uralma azokban, akik hisznek neki. Bennünk! Figyeljétek meg a Jelenések könyvében a szimbólumokat: oda mehetnek az élet fájához és ehetnek róla. Ez az Oltáriszentséget, az áldozást jelenti. Az ősegyház úgy tudja, hogy a keresztség által odajárulhatunk az isteni élethez. Ezt is mondja az Úr Jézus: *„Ha földiekről beszélek és nem hiszitek, hogyan hinnétek el majd, amikor a mennyiekről szólok?”*

Mennyire így van! Hiszen a keresztség még földi dolog, akárcsak az Oltáriszentség, az Eucharisztia. Nem is lesz a mennyországban. A szentségek még földi dolgok, és ha ezt sem értjük, mondja Jézus, akkor mit fogtok majd tenni, amikor a mennyiekről beszélek. Vagyis arról, hogy itt és most a keresztény belépett Isten világába. Mit mond Krisztus a szamariai asszonyoknak? *„Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik.”* Ez jelképezi földi vágyainkat, melyek ritmikusan kielégülnek és újra jelentkeznek. Aki azonban *„abból a vízből iszik, amit én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne”.* Szívében forrás tör fel! Ez a képek szintjén azt mondja, hogy Isten élete benne fog felfakadni.

A vízmerítés szertartásán, a sátoros ünnepen Jézus felkiáltott, de szavát, sajnos, nem hallotta meg Európa: *„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, s aki hisz bennem, annak az Írás szava szerint bensejéből élő víz*

forrásai fakadnak". János evangélista megjegyzi, hogy Jézus ezt a Szentlélekről mondta. A János-evangéliumban *az Úr Jézus halálának az órája Pünkösöd*, mert ekkor adja át nekünk a Szentlelket. *Életet ad nekünk! Lelkét kilehelve a Szentlelket adta.*

A Szentlélek eljövételével megvalósul az állandó Úrjövet, létrejön a szentségi rend. Hiába mondta el Krisztus azon az estén: „Ez az én testem, ez az én vérem. Ezt cselekedjétek!”, nem hiszem, hogy egyetlen apostol is merte volna ezt cselekedni Pünkösöd előtt. Olyan ez, mint amikor egy új házba bevezetik a villanyt. Már minden megvan, csak rá kell kapcsolni a hálózatra.

Pünkösdkor minden erőt és életet kap. Pünkösdkor rájönnek az apostolok, mit jelent az, amit még sokan most sem értenek, hogy „*nem hal meg ez a nemzedék, amíg el nem jön az Emberfia.*” Pünkösdkor jött el, méghozzá óriási hatalommal! Az apostolok akkor fogták fel, hogy Krisztus bennük él és hogy szentségeiben szüntelenül jön. Figyeljük csak meg, ahogy a János-evangéliumban fogynak az Úr Jézus napjai és órái, egyébről sem beszél, mint a szentségi életegységről: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők*”. Tehát ugyanazon isteni életnedv kering bennünk. „*Aki engem szeret, Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni... Majd elküldöm nektek a Vigasztalót, a szeretet Lelkét, az igazság Lelkét.*”

Az utolsó vacsora tehát nem emlékvacsora! Ha csak annak tartjuk, akkor egyfajta keresztény ateizmusban találjuk magunkat. Iszonyatos sivárság van abban, ha csupán emlékezünk. Ez halállal megjelölt emlékezés lenne. A keresztény Egyház emlékezetét a Szentlélek hatja át. Pünkösöd óta az Egyház kollektív memóriájában a teremtő Szentlélek dolgozik, hiszen az Egyház Krisztus Teste. Amikor mi anamnézist (emlékezést) végzünk a szentmisében, akkor nem visszatekintünk valamire, ami régen történt, hanem a Lélek idehozza, és jelenvalóvá lesz.

A János-evangélium teljesen eucharisztikus jelegű és szerkezetű, ezért nem beszél kifejezetten az Eucharisztjáról. Nem az első Úrjövetről beszél, jöllehet hirdeti és ünnepli a megtestesülést. Nem is arról szól – jöllehet hirdeti és ünnepli -, hogy Jézus eljön az ég felhőiben, hanem arról, hogy a szentségi, a szakramentális rendben, a szentmisében és a többi szentségben állandóan jön. *Itt van!* „*Más Vigasztalót küldök nektek, az igazság Lelkét, aki mindörökre veletek marad.*” Mindig a Szentlélek hozza el a világba az Isten Fiát.

A megtestesülés a Szentlélek erejével történik: „*A Szentlélek erejéből született, Szűz Máriától*”. És az új föld szintén a Szentlélek erejében alakul át, mert benne kezd átalakulni, Jézus feltámadásának következményeként. Az ő teste már az új földnek egy darabja. Az Atyaisten Jézust a Szentlélekben támasztotta fel. Tehát a Lélekben jött el először az Úr, a Lélekben támadt fel és a Lélekben jön el majd nagy hatalommal és fönségben. De a középső Úrjövét magának a Szentléleknek az eljövetele, aki oly alázatos, hogy mindig az Atyára és a Fiúra mutat. Csak benne tudjuk azt mondani, hogy *Jézus az Úr*. Testvéreim, milyen vagy csoda, *mindennapi csoda a mi hitünk!*

Élő hittel megvallani, hogy a názáreti Jézus Isten, Küriosz, Úr, csak a Szentlélekben lehetséges. A szentségek által állandóan jön az Úr a Szentlélekben. Figyeljétek meg a legszebb papi kézmozdulatot, az epiklézist, a Lélek-lehívást. Enélkül nincs szentmise. Azért változik át a kenyér és a bor a feltámadt Krisztussá, mert a pap lehívja a Szentlélek erejében Krisztust. A konsekráció és az áldozás *állandó Úrjövét*. Nem távol van, hanem közel! De a Szentlélek nemcsak Krisztust hozza nekünk szentségi és kegyelmi módon, hanem már az eljövendő világ zsengeit is sarjasztja bennünk.

Bennünk sóhajtozik az egész teremtés a Szentlélek erejében és kéri az újáteremtést. A latin rítus hányszor említi könyörgéseiben az Oltáriszentséget az örök élet zálogaként! Ez nem azt jelenti, hogy valami mást kapunk az örök élet helyett, mint ahogy zálogba adom az órát valamiért, hanem hogy részt kapunk belőle. Isten önmagát adja, nem valamit önmaga helyett. Az egész kegyelemtan félrecsúszott elméletté válik, ha nem mondjuk ki, hogy igazában *a kegyelem az Atya, a Fiú és a Szentlélek bennünk lakása*. Hiszen, ha nem jött volna el hatalmasabban Krisztus az Oltáriszentségben és a többi szentségben, akkor elmenetele egyértelműen veszteség lenne számunkra. Márpedig azt mondja: „*Jobb nektek, hogy elmegyek*”. Tehát az első Úrjövét és a végső Úrjövét között számunkra most jobb, hogy midig jön. Hogy itt van! Ebből a valóságból, a szentségek világából nézzünk vissza a történelmi Úrjövetre, ami így már nekünk nem csupán történelem.

A Karácsony nem csupán egyszeri történelmi esemény, hanem megmaradó valóság. Hiába született volna meg az Úr Jézus Betlehemben, ha benned nem születik meg. És előre sem csak festett egékbe nézünk: nem egy utópiából él a kereszténység, hanem a jelen tapasztalatából. Hiszen az örök élet zálogát vettük. „*Amikor érkezett az idők teljessége* – írja Szent Pál a Galatákhhoz írt levélben –, *Isten elküldte Fiát, aki asszonytól*

született.” Mit kaptunk tőle? A fogadott fiúságot és a Szentlelket. Tehát az Úr Jézus Isten életére kapcsolta rá a mi életünket, és így állandóan Úrjövetségben vagyunk. Nemcsak a vétel pillanatában van itt Krisztus, hanem Kelet és Nyugat egyetemes hite szerint az Oltáriszentségben velünk van mindennap a világ végezetéig.

Számomra kibírhatatlan lenne a kereszténység Oltáriszentség nélkül. De nem is szabad nélkülöznünk életünkben. Az a követelmény, hogy abszolút hűségesnek kell lenni a házasságban, és hogy a szüzességet fogadott ember valóban szüzességben éljen, nem valósítható meg Jézus állandó jelenléte nélkül.

Aki *Krisztus nélkül akar Krisztussá lenni*, észrevétlenül olyan ember-telen helyzetet teremt, amelyben lehetetlen hűségesnek lenni. Krisztus nem kétszintes kereszténységet alapított, külön a tökéletességre vágyóknak és külön az átlagosoknak. A misztika nem festett egekbe való nézés, nem elragadtatás, nem látomás, *hanem a hit józan mámore!* Tudom, hogy itt vagy, Uram. S tudom, hogy most két méterre vagyok tőled, mikor letérdek a szentségi oltár előtt. Ez a két-három méternyi közelség megsimogatja lelkünket. Aki tudja, hogy mi a szeretet, az ismeri ezt a tapasztalatot.

Testvéreim, csak a *szentségi és misztikus kereszténységnek van jövője!* Nem a történetinek és önmagában erkölcsinek. Ha a pápa úr arra kér bennünket, hogy újraevangelizáljunk, vagyis újra hirdessük meg az örömhírt, akkor nekünk papoknak el kell gondolkodnunk azon, miért is kell újraevangelizálni. S ha elgondolkodunk, felfogjuk fedezni, hogy azért, mert túlságosan történeti és erkölcsi kereszténységet hirdettünk, nem pedig szentségit és misztikust! Túlságosan csak történelmi tény volt az első Úrjövetség és valami homályos apokrif a második. És közöttük a hétköznapiak! Pedig éppen ezeket a hétköznapiakat a szentáldozások csendes úrjövetelei járják át! „*Én vagyok az élet kenyere, aki engem eszik, öröké él.*” Az Úr Jézus valóságos feltámadott testét adja nekünk, ezt csak így lehet érteni.

Miért nem beszélt világosabban a názáreti Jézus? Ha Kelet egyházai és a római Egyház bálványimádást végez, amikor leborul a szentség előtt, akkor ezért egyedül a názáreti Jézus a felelős! Miért nem beszélt világosan? De világosan beszélt! Csak mi nem merünk belemenni a szeretetnek ebbe a félelmetes isteni kalandjába, mert akkor a szívünket kellene odaadni neki. Ne próbálkozzunk újra egy Krisztus nélküli kereszténységgel! Vessük el inkább ezt a moralizáló és jogi kereszténységet, és maradjon meg Krisztus. Vessük el mindazt, ami nem abból következik, hogy itt van

velem az Úr Jézus a szentmisében, az Oltáriszentségben. „*Aldott, aki jön az Úr nevében.*” Ez Krisztus, aki mindig jön, ő a kereszténység dobogó szíve, *Krisztus, aki itt van velem, aki olyan közel van hozzám, közelebb, mint saját magam.* Hiszen nem ismerem magamat sem. Ő viszont tudja, mi lakik az emberben. Ismer engem és mégis szeret.

Készüljetek velem Jézus eljövetelére

Kezdjétek velem ezt az adventi időszakot, kedves fiaim. Szeplőtelen fényemtől körülvéve, amely Krisztus jövetelét jelezve mindenütt hajnalként terjed, készüljetek mindnyájan örömmel az Úr fogadására, aki eljön. Készüljétek fel jól a szent karácsonyra.

Készüljetek velem, hogy születése liturgikus megünneplését békében, csöndben, aggóató várákózásban töltseték. E készületi időben növekedjék a hit, világosodjék meg a remény, erősödjék a szeretet, mélyüljön el imátok.

Készüljetek velem Jézus eljövetelére, ami mindennap megvalósul az Oltáriszentségben rejtőző valóságos jelenlétének misztériumában, és megvalósul minden ember által, akivel találkoztok.

Örömteli és örökös karácsonnyá kell válnia számotokra e mindennapos találkozásnak Jézussal.

Nyissátok meg lelketeket és fogadjátok be kegyelme és szeretete ajándékát. Tárjátok ki szívetek kapuját, felajánlva neki a meleg szeretet hajlékát, amikor a szentáldozás pillanatában személyesen jön el, hogy mind-egyikteknek odaajándékozza magát.

Világosodjék meg értelmetek, hogy mindig fel tudjátok Őt ismerni a kicsinyek, a szegények, a betegek, a nyomorgók, a bűnösök, a távollévők, a peremre szorultak, az elnyomottak, az üldözöttek, a haldoklók törékeny és szenvedő külseje alatt.

Készüljetek velem dicsőséges visszatérésére.

Ezekben az időkben fel kell készítenem az Egyházat és az egész emberiséget Jézus közeli és dicsőséges eljövetelére.

Köztetek való jelenlétem emiatt megerősödik, és fényem egyre nagyobb lesz, mint a hajnalé, amely a napfelkeltevel éri el csúcspontját. A nap elúzi a világból az éj minden árnyékát.

Távozzék a meghirdetett istentagadás és az Úr törvénye elleni makacs lázadás sötét éjszakája, hogy felkészüljetez Emmánuel, a „velünk az Isten” ragyogó napja fogadására.

Távozzék a bűn és a tisztátalanság éjszakája, hogy felkészüljetez a kegyelem és a szentség Istenének fogadására.

Távozzék a gyűlölet, az önzés és az igazságtalanság éjszakája, hogy siessetek a szeretet és a béke Istenével való találkozásra.

Távozzék a hitetlenség és a kevélység éjszakája, hogy felkészüljetez hitben és alázatban Jézus eljövételére.

Mostantól kezdve meglátjátok mint erősödik fel fényem, és tükröződik vissza a Föld minden táján, míg ragyogása csúcspontjára nem ér.

Minél inkább terjed az égi Édesanyátok szeplőtelen fénye, annál jobban felkészül az emberiség és az Egyház az Úr fogadására, aki eljön.

(Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1987. nov. 28.)

O radix Jesse...

Kovács Ervin

A karácsonyt előkészítő kilenced harmadik napján, december 19-én az Esti dicséretben, a szűzanya hálaéneke előtt és után (az Ó-antifónában) így fohászkodik az Egyház: „*O Jessze gyökere! Ki jelként állasz a népek között, kinek láttára a királyok elnémulnak, kire minden nemzetek vágyakoztak: jöjj és szabadíts meg minket, és már ne késlekedjél!*”

Az Édenkertből kiűzött, a bűn sebeitől borított emberiség kertjébe az Úr új gyökeret ültetett: kiválasztotta egy betlehemi pásztornak, Jesszének (vagy Izájnak) családját, hogy legyen az üdvösség ígéreteinek hordozója. Jessze hét, daliás fia nem talált tetszésre az Úrnál, hanem a nyolcadik, a legkisebb, Dávid, akit még senki sem vett komolyan ember számba. Mert Ő nem aszerint ítéel, amire az ember néz. Az ember ugyanis azt nézi, ami látszik, az Úr azonban a szívet tekinti. Amíg Dávid szíve maradéktalanul az Úré volt, nem volt ember a földön, aki legyőzhette őt. A gőgös Góliát az erőszak fegyvereiben bízott, a fegyvertelen Dávid pedig csak a seregek Urának erejében, ezért győzedelmeskedett fölötte. Amíg Dávid szívében ott lakott Isten Lelke, zavartalan lelki békében élhetett és szelíd énekével el tudta űzni Saul lelkét háborgató sötét szellemeket is. Az Úr Lelke lépésről lépésre naggyá és legyőzhetetlenné tette Dávidot a környező pogány

királyokkal szemben, úgy, hogy Dávid győzelmei a népek fölött az Úr győzelmei voltak és előképei azoknak a győzelmeknek, melyeket Dávid kései utódja, a Messiás Király a Golgotán és az emberi lelkekben aratni fog.

Amikor pedig a mérhetetlen gazdagság és földi hatalom rabul ejtette Dávid szívét, és a bűn egyre vészjóslóbban rohasztotta a dávidi gyökér további hajtásait, Izrael és Júda királyait, az Úr ígérete mégis szilárdan megmaradt. Hiszen Jessze utódjainak sejtjeiben már ott lappangott Az, kinek láttára a királyok elnémulnak, kire a nemzetek tudatlanul is vágyakoznak, Aki Jessze fájának leggyönyörűbb virága. Erre a családra meresztették szemeiket a választott nép számkivetettjei történelmük viharai során, de a pogány népek választott lelkei is sejtésszerűen innen várták az emberiség új hajnalát, az új aranykor meghozóját.

„Ama napokban vessző támad majd Jessze gyökeréből, hogy jel legyen a nemzeteknek. Reá vágyakoznak a nemzetek, ő összegyűjti Izrael menekültjeit és hazavezeti Júda szétszórt fiait a világ négy végéről.” (Iz 11,10-12) A vessző életfává bontakozott ki, kivirágzott rajta a szüzesség virága Mária és édes gyümölcsöt hozott. A kisedd Király kitarja karjait, hogy velük a kereszt fáján mindeneket magához vonjon.

A népek ma is sötétségben bolyonganak. Az öreg Európa sínylődik a halál kultúrájának rabigája alatt. A reménység jelére várnak. Legyen Krisztus Egyháza, melyben a szentségek életadó áradatán át a megtestesülés titka folytatódik az üdvösség jele, a remény csillaga a reményvesztett világ számára. Jöjj és szabadíts meg minket! Nélküled elveszünk, már-már eltemet a hullám, lehúz a mélység! Már ne késlekedjél!

Budapesten karácsony előtt

Mindszenty József

Kedves Magyar Véreim!

Életem karácsonyestéből eddig mindenkorra a legemlékezetesebb az 1944. évi, de a legfájdalmasabb az idei lesz.

1944. szentestéjét mint veszprémi püspök 26 papommal és kispapommal Kőhidán a fegyházban, egyik nyirkos, addig nem fűtött helyiségében töltöttem. Aznap még kivégzések folytak az udvaron, akkor végezték ki többek között Bajcsy-Zsilinszky Endrét is. Ajtóm előtt a fegyház katonahóhéra és 3 csendőr őrködött. A fegyház egyik közege hozzánk osztott be

3 fegyencet, akik gyilkosságért 10, 12, 15 évüket töltötték. Ezek egyike óhajomra fenyőágot kerített nekünk elő. A csupasz fenyőág előtt tartottam meg, mint családapá, papjaimnak a karácsonyi elmélkedést. Volt két ének, szavalat, közös zsolozsma.

Aztán a fegyencek behozták nagy kondérban a rabkását, kimertem a családnak. Elfogyasztottuk; előtte 48 óráig elfelejtettek élvezni bennünket. A fegyencek is velünk ettek. Közben én elfordultam a családtól, mert eszembe jutott édesanyám, aki karácsonykor nemcsak a családról gondoskodott, de az asztalról minden ételből tett egy zsomborba. Ebéd után abból etette meg a majorságot, mert, amint mondotta, a Karácsony oly nagy örömmünnepe az embernek, hogy ki kell árasztani még az oktan állatvilágra is.

Most pedig gondolunk a Duna, Garam, Hernád, Laborc, Latorca, Küüllő, Dráva mentének magyarjaira, akár itt vannak, akár internálótáborokban, börtönökben senyvednek, vagy száműzöttek, vagy épp most húzkodják ki őket ezeréves földjükről, hajlékaikból, templomaik, temetőik, iskoláik és családjuk köréből, avagy gyökértelenül gyökereztetik őket Szilázia földjén.

Gondolatunk messze száll, maradék koldus-condráinkat összébb vonjuk és mi, sorsverte magyarok, megfogjuk egymás kezét, és a kis Jézus áldását kérjük: minden lánc változzék az ő szeretetkötelékévé, ami elszakadás, torkoljon találkozásba, a hasogató, fojtogató fájdalom: öröm, ami vergődés: szent béke legyen.

És mi, 1946. magyarjai megköszönjük a kis Jézusnak, hogy úgy jött a világra, ahogy jött.

Nem volt helye a szálláson. Ahol helye volt, ott az otromba, fizikai hatalom tőrei meredtek feléje. Az égből istállóba szállt. Ez nagyobb út volt minden számkivetésnél. Az istálló, amelyben megszületett, nem volt derűs, könnyed csarnok, amelyet a festők képzelete alkotott, sem gipszstukkós fehér istálló, amelyet szobrászok azért alkottak ilyené, mintha szégyenlenék, hogy Uruk nyomorban, istállóban született.

Valóságos istálló, sötét, hideg, bűzös és lucskos.

Életem két karácsony éjszakájának képe maradt meg leginkább a sok közül.

1914. Otthonuk felé sóhajtozó lengyel katonák közt. Mindenki sírt, mert a háború fergetegében a családi otthon melegére gondolt, és ebben a gondolatban a kis Jézus hatalma és jósága végtelen nagy volt.

1944. Kőhidán a feyházban 26 papommal egy nyirkos, pókhálós helyiségben és megszámlálhatatlan magyarral egy épületben. Aznap reggel is kivégzések voltak.

Amott minden gondolat messze szállt, itt minden egyes gondolat fél meszebbre szállni, hogy lássa a magyar földet, és közelgő magyar kifejtet.

Ezekhez sorakozik ez a karácsonyi ünnepély, a száműzött, hűséges felvidékiek, szepesiek Karácsonya, amelyet mint atyjuk, nemcsak a Duna, Garam, Hernád, de a Laborc, Latorca, Küküllő és Dráva vidékének ott-hontalan, száműzött magyarjai Karácsonyának tekintek, ahol tehát a gondolatok szent földekre messze szállnak, és míg a gondolat szabadon és ellenállhatatlanul szárnyal, a szem megnedvesedik.

A kis Jézus nem palotában, istállóban született, túl az emberek világán. Nem volt helye a szálláson, barmok világában született, egyszerű pásztorok üdvözölték, imádták őt.

Amik megíráttak, – Szent Pál szerint – , a mi okulásunkra íráttak.

Istálló. Papini, a nagy megtért író mondja: a betlehemi istálló nem az a derűs, könnyed csarnok, amelyet a festők képzelete alkotott, mintha szégyenlenék, hogy Istenük nyomorúságban és trágyavilágban feküdt.

Valóságos istálló, az állatok háza és börtöne. Még csak nem is mező-hegyesi istálló, ahol az állatoknak külön ellető helyük van villannyal, vízvezetékekkel és higiéniaiával.

Ez az istálló nem a magyar földművelő istállója, ahol meleg van, hanem 2000 év előtti palesztínai istálló, amely sötét, hideg, piszkos és bűdös. A világ legmocskosabb helye volt az első szobája annak, aki egyedül tiszta minden asszony-szülött között, a jászol az első bölcső, amelyből oktalan állatok majszolják a tavasz virágait. Az első szállása annak, akinek nincs hova fejét lehajtania a magányban, bár égnek-földnek ura, aki azért jött, hogy felfalják az embereknek nevezett bestiák. Ideiglenes ól az egész föld.

Fáj a szívetek, hogy elüldöztek benneteket: nézzetek Betlehemre és arra, akinek nem volt helye a városban, csak itt: gondoljatok nemzedékeitek családi szentélyére, nézzetek a betlehemi istállóra. Vérzik szívetek egy élet szorgalmának roncsain, nézzetek Betlehem rongyaira.

Jézus jöhetett volna villámok között, hegyen a földre. Megváltásunkra elég lett volna. De látta 1946 hontalanjait, kitaszítottjait, istállóban született.

(Egyházam és Hazám. – Budapest, 1946. december 15.)

A Szűzanya válaszolt

A Tengernek Csillaga folyóirat kiadása folyamatos terheket ró rám, a folyóirat szerkesztőjére, hiszen a lap belsejének összeállításában van csak folyamatos segítségem, az összes többi ügyintézéshez egyedül voltam. Sokan ismerik már azt, hogy főállás, mellékállás és öt gyermekem mellett csinálom a lap ügyében azt, amit tudok. Gyermekeim növekedésével a gondok is természetesen növekednek, ezért eljutottam már addig a pontig, hogy kénytelen voltam elhatározni, hogy a lapot ez év végével befejezem, hiszen 2-3 éve folyamatosan keresek segítséget, de nem találok. Már több atya is akart küldeni vagy küldött is segítséget, de valahogy nem alakultak úgy a dolgok, hogy tartós segítségem legyen.

Augusztus folyamán teljesen váratlanul egy buszos csoporthoz csatlakozva Erdélybe jutottam. Ez a csoport az utolsó éjszakáját Szőkefalvára egyeztette le. Ezt az alkalmat kihasználva sikerült beszélgetnem Rózsikával, a látnok asszonnyal. Segítségét és egyben tanácsát is kértem, a Tengernek Csillaga című lap sorsát illetően. Hallott már a lapról, ezért mondta, hogy kár lenne, ha abbamaradna. Javasolta, hogy imádkozzak egy kilencedet a Szűzanyához azért, hogy egyértelmű igen vagy nem választ kapjak. Néhány mondattal később azt mondta: „inkább három kilencedet imádkozzon!” Elfogadtam javaslatát és két napon belül elkezdtem a Szűzanyához szóló kilencedeket.

A harmadik kilenced közepénél tartottam, amikor szeptember 4-én Szőkefalvára mentünk, a Szűzanyát várva. A buszon egy-két embernek elmondtam az egyik legégetőbb problémámat, a lap jövőjét illetően. A jelenés előtt tudtam beszélni Rózsikával és kértem, hogy ha egy mód van rá, kérdezze meg a Szűzanyát, hogy mi legyen a lap sorsa. A jelenés után szintén bementem hozzá. Azt mondta: „Megkérdeztem a Szűzanyát és csak annyit válaszolt, hogy »a lapot folytatni kell!«”. Hirtelen elszorult a szívem, hogy akkor mikor és hogy fog küldeni segítséget, hiszen ez a feltétele a folytatásnak.

Ahogy kiléptem a szobából, egy kedves hölgy odajött hozzám, akivel egy buszon jöttünk, és kérdezte, hogy mit válaszolt a Szűzanya. Elmondtam a tömör választ. Ő csak annyit mondott, hogy beszéljünk róla majd Budapesten.

Egy hét múlva felhívtam telefonon az illető hölgyet, aki azóta boldogan segít a lap kiadása körüli teendőikben. Hála az Istennek és az ő kedves leányának, a Szűzanyának!

Jánossy Gábor

Szókefalva, 2004. szeptember 4.

(huszadik nyilvános jelenés és üzenet)

Szűzanya: „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”

Rózsika: Mindörökké. Ámen.

De jó, hogy újra eljöttél, hogy újra megérkeztél közénk Szűzanyánk. Ó, Szűzanyám! Nézd mennyi ember gyűlt össze, mennyi papot hívtál, mind eljöttek. Szeplőtelen Szívednek ajánlom és védő palástod alá helyezem az összes papokat, akik itt jelen vannak és azokat is, akik nem tudtak eljönni; az összes zarándokokat, akik itt jelen vannak és azokat is, akik nem tudtak eljönni. Felajánlom családjaikkal, nevükkel együtt. Óvd meg és őrizd meg őket minden bajtól, minden fájdalomtól és minden nehéz kísértésektől. Szűzanyám! Add meg nekik mindazt, amiről tudod, hogy szükségük van. Te jobban tudod és a Te Szent Fiad, hogy mire van szükségük és miért jöttek ide. Szűzanyám ne hagyj senkit eltávozni üres kézzel.

Szűzanya: *„Drága Gyermekeim, köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen a leányomon keresztül. Drága Gyermekeim, újra kérem tőletek az imát, minél több imát, mert nagy szükség van az imára. Kérem, hogy térjete meg. Kevés idő van még. Kérem, hogy mindnyájan térjete meg. Most kezdjétek, ettől a perctől! Most jött el ez a pillanat.*

Drága Gyermekeim, figyeljete arra, amit mondok! Én a ti Égi Édesanyátok kérem, hogy imádkozzátok. De imádkozzátok szívből és szívvel.

Jönni fogok újra december 11-én, ugyanebben az évben és ugyanebben az órában.”

Rózsika: A Szűzanya különleges anyai áldását adta a zarándokokra. Ezután a Miatyánk elimádkozása alatt a jelenés véget ért.

Mária- kegyhelyek

Máriapócs

Máriapócs a Debrecen–Nyíregyházi egyházmegye területén van, a Hajdúdorogi görög katolikus püspökséghez tartozik. A középkori eredetű Pócs községben a XVII. század második felében a mai templom helyén az itt élő görög katolikus ruszinok kis fatemploma állt. (A „Pócs” helységnév a „Pál” személynév kicsinyítőképzős változata.) Csigri László helybéli lakos rendelte meg ebbe a templomba a törökök fogságából való megmenekülésének emlékére, fogadalmi ajándékként az Istenszülő Szűzanya képét. A táblaképet Papp István helybéli festő készítette 1675-ben.

Pócsot a képnek 1696. évi csodálatos könnyezése tette híressé. A kép november 4-től tizennégy napon át szüntelenül, utána pedig – kisebb megszakításokkal – december 8-ig könnyezett. A könnyezésnek az akkor a faluban állomásozó, magánházaknál elszállásolt katonák is tanúi voltak. A könnyezés híre Bécsbe is eljutott. A képet I. Lipót császár rendelkezése Bécsbe szállították, és a Szent István dómban helyezték el, jelenleg is ott van a dóm jobb oldali első mellékoltárán. II. Rákóczi Ferenc a szabadságharcot elindító kiáltványához kapcsolódó „Centum gravamina” (száz sérelem) között a pócsi kegykép Bécsbe vitelét és ott tartását is megemlítette. A kép új helyén nem könnyezett. (A címlapon ez a kép látható.)

A csodás Mária ikont visszakövetelő pócsiak megnyugtatóására Telekessy István egri püspök 1707-ben egy *hasonló* képet festtetett. Ez 1715. augusztus 1-én, 2-án és 5-én ismét könnyeket hullatott. A harmadik csodás könnyezést 1905. december 2-tól 9-ig, majd december 30-án és 31-én jegyezték föl. Mindhárom könnyezés valódiságát egyházi vizsgálat igazolta. A községet az egri püspök 1715-ben Szűz Mária kegyhelyének nyilvánította, és 1799-től kezdve Mária Pócsnak nevezték.

A csodás esemény hírére indult meg mindjárt az első könnyezés után a Mária-tisztelők tömeges zarándoklata Pócsra, és a község azóta hazánknak

egyik legnagyobb, évente sok tízezer zarándokot vonzó katolikus kegyhelye lett. Nemcsak magyar görög katolikusok és római katolikusok jönnek ide, de rendszeresen látogatják ruszinok, szlovákok, románok, valamint németek és lengyelek is. Az I. világháború előtt mindezekben a nyelveken volt prédikáció és gyóntatás is.

Mária közbenjárására számtalan csodás gyógyulás történt a kegyhelyen, ezt tanúsítja a kegykép közelében a falra függesztett sok mankó, hajfonat, kép és nemesfém ajándék. Érdekes történet fűződik a templom északi oldalán lévő falhasadékban lakó méhekhez. A XIX. század elején egy nagyállói református magyar köszvényes fájdalmi miatt Máriapócsra zarándokolt. A pócsi Mária közbenjárására csodásan meggyógyult, és ekkor fogadalmat tett, hogy egy kas méhet ajánl föl Máriának. Hazafelé menet meggondolta magát, és visszavonta fogadalmát. A Máriának szánt méhek azonban elröptültek méheséből, és a templom falába fészkeltek be magukat.

A máriapócsi és más kegyhelyeken előfordult csodás könnyezések első-sorban a Szűzanyának a szenvedőkkel való anyai együttérzését nyilvánítják ki. A pócsi csodáknak három különleges mondanivalót tulajdonítanak: a ruszin pravoszlávia és a római egyház uniójának sürgetését, szomorúságot a török elleni háborúk és az azt követő járványok okozta sok szenvedés miatt, szívfájdalmat a reformáció térhódítása miatt. A csodás események nagy segítséget nyújtottak a katolikus egyháznak az ezeken a területeken végzett munkájában.

A mai görög katolikus kegytemplomot 1731 és 1749 között építették. A templom északi oldalán, az ikonosztazion mellett áll a kegyoltár a kegyképpel, amelyhez lépcsőn lehet följutni. A templomot XII. Pius pápa 1948-ban a Mária-év kapcsán *basilica minor* rangra emelte. Két főbúcsúja Nagyboldogasszony napján (augusztus 15.) és Kisasszony napján (szeptember 8.) van. Búcsú van ezenkívül minden Mária ünnepen, május minden vasárnapján, Illés-napon (július 20.), Életadó Szent Kereszt ünnepén (szeptember 14.), Istenszüdő oltalmakor (október 1.), Istenszüdő templomba való bevezetésekor (november 21.) és Myrai Szent Miklós napján (december 6.).

II. János Pál pápa 1991. évi magyarországi látogatásakor augusztus 18-án volt Mária-pócsra és mondott itt szentmisét. Az ő akkori imádságával együtt mondhatjuk ma is, talán még sokkal inkább, mint tizenhárom évvel ezelőtt:

„Mária, az Egyház anyja, a máriapócsi kegyhelynek és a világ minden kegyhelyének Anyja, legyen anyja egységünknek a hitben!”

K. D.

IV. Károly katolikus hite

II. János Pál pápa október 3-án boldoggá avatta az utolsó osztrák császárt, egyben utolsó magyar királyt, Habsburg Károlyt. Bár évtizedek óta rebesgették boldoggá avatásának lehetőségét, alakja alig ismert. Ezért gondolta a szerkesztőség, hogy bemutassa őszinte, mély hitét, vallásosságát, a szemtanúk beszámolóí alapján.

A később I. illetve IV. Károly gyermekkorának meghatározója a drezdai királyi udvarban nevelkedett Mária Jozefa, aki anyai hivatását rendkívül komolyan vette. A rendkívül jámbor fiatalasszony volt Károly hitre tanítója, a kisgyermek szellemi bontakozásának első pillanatától kezdve. Természetesen nevelőnő is törődött vele, az anya által meghatározott szellemenben, lelkiségben. Mária Jozefa, a katolikus hit és erkölcs fia szívébe és jellemébe plántálásával gondolt annak felnőtt korára, családi életére. Károly rendkívül jószívű gyermek volt, s amikor korabeli gyermekekkel játszott, a karácsonyra, születés- és névnapra kapott ajándékokat játszó-pajtásainak adta.

Az apát, Ottót 1893-ban Sopronba rendelték, ahová a hat éves fiú követte. Péter Geggerle, domonkos rendi szerzetes volt a hitoktatója és a következő jellemzést adta róla: „nyílt, jámbor, szerény, lelkiismeretes. Játosztársaival soha nem haragos. Főként a szerénység ritka a hozzá hasonló társadalmi állású gyermekeknél.”

Károly kilenc éves volt, amikor nagyapja halála kapcsán Péter Geggerlétől a trónöröklés sorrendjét megkérdezte. Amikor a kérdések az ő személyéig eljutottak, elpirult és folytatta a katekizmus tanulmányozását.

Sopronban 1895-től gróf Wallis Georg, lovaskapitány, Ferenc Ferdinánd és Ottó főhercegek egykori nevelője lett Károly katonai neveltetésének a felelőse, akit szigorúsága ellenére is szeretett a fiú. Wallis kapitány buzgó katolikus volt, ami szintén hathatott Károlyra, hiszen a katonás férfiaságot az őszinte vallásossággal tudta párosítani. Az ő felesége Pálffy Zsófia volt később a boldoggá avatást előkészítő Gebetsliga megszervezője. Károly néhány évig nyilvános iskolába járhatott, a bécsi skót bencések gimnáziumába. 1904-ben barátságot kötött Msgr. Waitzzal, a későbbi salzburgi hercegérsekkel.

Huszadik születésnapján Károly nagykorúvá vált, s két szárnysegédet kapott, akik legnagyobb csodálkozására Károly nem hagyta abba a rend-

szeres vallásgyakorlást és nem vetette bele magát a mulatós katonatiszti életbe. Károly 1910-ben első látásra beleszeretett Bourbon Párma Zitába, egy év múltán megtartották az eljegyzést, és a két fiatal, környezetük meg-
lepetésére külön-külön lelkigyakorlaton készült a házasságra. Károly arra kérte Zitát, hogy utazzon Rómába és kérje közelgő házasságukra X. Piusz pápa áldását.

Az 1911. október 21-én tartott esküvőjükre maga a pápa (mármint valamely titkára) írta a beszédet, amit Bisletti bíboros olvasott fel. A beszéd szövegét utána átadta a fiatal párnak, megmutatván azt a mondatot, amit Ferenc Ferdinánd iránti tapintatból nem olvasott föl. A pápa ebben a fiatalokat mint jövőendő uralkodókat köszöntötte.

Károly és Zita boldogan vállalták a gyermekeket. A második szülésnél Zita szívével gondok voltak, s a kockázat ellenére is fogadták a további gyermekeket. Ottó elsőszülöttnek hat testvére volt.

Károly bizalmasaival 1908-tól kezdve beszélt a monarchia belső válságjeleiről, s félt egy esetleges háborútól. A hadüzenet meghozásakor Károlyt a kamarilla-politika nem vonta be a tanácskozásba, részint a békepártisága miatt. 1916-ban trónra kerülve, legfontosabb feladatának tartotta a háború mielőbbi befejezését, erkölcsi megfontolásból. Foerster német író előtt 1917-ben kijelentette: „Azok, akik a háborút prédikálják, vagy szívtelen emberek, vagy olyanok, akik nem tudják, mi a háború. Én közelből láttam a szétroncsolt holttesteket”.

Károly 1922-ben bekövetkezett halálos betegsége során a szenvedést, a halál lehetőségét tiszta tudattal elfogadta. Amikor fölvette az utolsó kenet szentségét, ragaszkodott ahhoz, hogy elsőszülött fia, Ottó jelen legyen, mert, mint feleségének mondta, példát akart adni.

Utolsó mondatait környezete följegyezte. Ezek egyike: „sokat kell szenvednem, hogy népeim újra egymásra találjanak”. Később: „Minden jó, ha ismerjük Isten akaratát”. Utolsó imádságai: „Meváltóm, legyen meg a te akaratod. Jézus Szentséges Szíve, bízom benned”. Halála előtt fiával, Ottóval négy szemközt beszélt. Legutolsó sóhaja: „Jézus, Mária, József”. Ez utóbbi a haldoklók pátrónusa a katolikus hagyomány szerint.

E néhány tény elégségesen megvilágítja, milyen őszinte volt Károly hite, vallásossága, amivel kiérdemelte a boldoggá avatását.

Török József

A r ó z s a f ü z é r

Magyarság öt seb titka rózsafüzér

A magyarság 1920. június 4-én Trianonban (első pénteken, abban az évben Jézus Szíve ünnepén) 5 sebet kapott, 5 országrészt választottak le róla. Ez az öt seb az engesztelő magyarságot a keresztre feszített Úrhoz tette hasonlóvá. Ezzel összecseng a magyarság 5 hivatása, melyeket az 5 titok foglal magába.

A magyarság öt seb titka rózsafüzér kettős keresztet, bevezető 3+2 színes szemet, és 5-ször 5 színes szemet tartalmaz, oly módon, hogy az öt-öt szem között öt érme található, a magyarság történelméhez igazodó személyekkel. Ezt a rózsafüzért a hagyományos rózsafüzér segítségével is imádkozhatjuk, azzal a különbséggel, hogy a tizedekben csak öt Üdvözlégyet imádkozunk.

(Részletesebb ismertetést külön kis füzet tartalmaz.)

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy (3-szor)... Dicsőség...

Három kis szemre (piros-fehér-zöld szemekre):

1. aki Szent Péter hivatala (pápaság) által hitünket növelje
2. aki az Apostoli Kereszttel és a Keresztáldozattal (szentmise) reményünket erősítse
3. aki szeretetünket a Regnum Marianumban tökéletesítse, hogy „úgy szeressünk, ahogy Ő szeretett minket”

Ötöd (5-ször): Miatyánk... Üdvözlégy (5-ször)... Dicsőség... Ó, Jézusom...

1. (arany sárga szemekre): aki Szent Fejsebei által a Szent Korona és a Szent Koronatanának erőterében újra sok magyar szentet érleljen
2. (fehér szemekre): aki jobb kezének Szent Sebe és Szent István Jobbja által újra elevenné tegye a pápaság és a magyarság egymást kölcsönösen segítő kapcsolatát
3. (piros szemekre): aki bal keze Szent Sebének erejével az ötszörösen megsebzett Mária engesztelő népét irtalma eszközévé tegye a kereszténység egységéért, és ajándékozza neki is ismét az egységet
4. (zöld szemekre): aki Szent Lábsebe által a kis Dávidot, a magyarságot az apostoli kereszttel és a rózsafüzérrel a kereszténység védőbástyájává tegye
5. (kék szemekre): aki Szent Szívsebével a Regnum Marianumot 5. hivatásában arra hívta meg, hogy szeressen, ahogy Ő szeretett minket (Jn 15,12), és tegye azt a pusztába menekülő asszony menedékhelyévé (Jel 12,14)

Befejezés: Magnificat (Hálaadás), énekelve (ÉE 251) vagy prózában – a borítón.

(Rózsafüzér-imakönyv – Stella Maris Alapítvány, 2004.)